

Giới thiệu Không Nỡ Quên

Không Nỡ Quên của tác giả Đinh Mặc là câu chuyện tình nhẹ nhàng và lãng mạn xoay quanh những con người khao khát tình yêu và giản dị...

Một cuộc gặp gỡ tưởng chừng như bình thường nhưng đã để lại cho họ rất nhiều cảm xúc và rung động của tình yêu. Bọn họ đã sống vì nhau một cách lặng lẽ và tất cả đã trở thành một thói quen...

Nhưng rồi sống vì nhau liệu sẽ có được hạnh phúc trọn vẹn ?!!

Bạn đang đọc truyện *Không Nỡ Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

“Ảnh Tử, xế chiều ngày mai họp mặt cậu đi không?”

Trong lòng tôi hơi lộp bộp một chút, dùng giọng không quan tâm hỏi “Có gì chơi thế? Có những ai đi?”

Bé heo bên kia đầu điện thoại cười nói: “Còn chơi cái gì? Không phải là ăn cơm, ca hát sao. Đồng học đều phải đi. Rất nhiều đồng học một năm rồi không gặp mặt nha. Cậu rốt cuộc có đi không?”

“Để mình xem xét một chút đi, gần đây công việc rất bận.” Tôi cười, “Cứ như vậy, bye bye!”

Cắt điện thoại, ngón tay nhẹ nhàng vuốt đường cong kim loại rìa điện thoại. Hít một hơi thật sâu, tốt nghiệp, đã một năm rồi sao?

Buổi tối cùng Cảnh Dương com nước xong xuôi, anh lái xe đưa tôi về nhà.

Dưới lầu, anh nhẹ nhàng ôm lấy tôi, ngửi khí cung chiều: “Ảnh Ảnh, ngày mai thứ bảy, muốn đi leo núi không?”

“Ngày mai bạn học đại học của em tụ hội. Cuối tuần đi!” Tôi cười cười.

Anh nhìn tôi, bờ môi giật giật, cuối cùng không nói gì, chỉ là nhẹ nhàng xoa xoa tóc của tôi, nói khẽ: “Ngày mai về đến nhà thì điện thoại cho anh.”

Mở laptop, làm việc đến 4 giờ sáng, mới đem kế hoạch buổi sáng chủ nhật được đề giao viết xong.

Chỉ đơn giản là tham gia họp lớp bình thường sao? Tôi cười khổ, nằm ở đầu giường, hỗn loạn thiếp đi.

Tỉnh lại đã là 11 giờ, nhìn cô gái gầy gầy tóc dài trong gương. Lông mày tinh xảo, môi đỏ tươi, trang điểm nhàn nhạt, thoạt nhìn tuổi còn rất trẻ nhưng đã có một loại thành thực kín đáo.

Vô luận như thế nào, hiện tại chỉ có thể hướng mặt lên trời mà than rớt cục cũng không còn quay thời đi học được nữa.

Tuy mỉm cười nhưng trong lòng đau nhức, nổi lên cảm xúc chờ mong không cách nào đè nén. Một năm rồi, lần này có thể thấy anh ấy không?

Hứa Mặc Thành.

Bạn đang đọc truyện *Không Nỡ Quên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 2

Đi vào khách sạn đã hẹn, rất nhiều đồng học một năm qua không gặp đều khen tôi quả nhiên thành thực, đẹp lên rất nhiều. Tôi mỉm cười ứng đối, trong lúc lơ đãng, tìm đập kịch liệt — một góc trên sofa, anh lẳng lặng ngồi, mày kiếm hạ, con ngươi đen trong có nhu hòa vui vẻ giãn ra, nhưng thần sắc ấy chỉ lộ ra khi anh nói chuyện ở trước mặt mặt bạn thân. Anh không nhìn tôi, nhưng tôi biết anh nhất định thấy tôi đã đến.

Trong nội tâm thờ dài một hơi, bên cạnh anh không có cô gái nào. Không mang cô ấy đến! Ngay sau đó cảm giác hoảng hốt cùng vui sướng dần dần lan tràn.

Anh vẫn như cũ , cách ăn mặc cùng hai năm trước giống như đúc . Áo sơ mi lam nhạt, quần jean trắng, vẫn như cũ ngọc thụ lâm phong.

Trong nội tâm chợt đau xót , thầm mắng mình: Dương Ảnh mày đến cùng đang suy nghĩ gì? Mày đã có bạn trai rồi! Mà anh ấy cũng có bạn gái ! Hai người đã hoàn toàn hoàn toàn không thể nào !

Thế nhưng bên trong câu nói đó lại có chút chờ mong , vui sướng cùng khổ sở , giống như trong hai năm qua mỗi một lần nhớ lại đều vẫn rõ ràng , khắc sâu không thể xóa nhòa.

“Ảnh Từ!” Ngồi ở trên ghế sa lon bé heo phát hiện tôi , vui vẻ đi tới , cười nói: ” Cậu còn nói bận rộn công việc , chi sợ không đến ! Đến, hôn một cái !” Nói xong hé ra một môi đỏ tươi tại trên mặt tôi in lại một nụ hôn vang dội!

Bé heo , từng là bạn ký túc , bạn tốt của tôi , cứ chỉ phóng túng ấy đối với cô ấy mà nói là chuyện thường ngày, khiến cho tất cả đồng học chú ý cùng cười . Tôi cười có chút mất tự nhiên, bị bé heo lôi kéo ngồi xuống, lại ả ả cảm giác hai đạo ánh mắt nóng rực nhìn mình chăm chăm . Ngồi vào chỗ của mình, vụng trộm liếc mắt qua, lại phát hiện về mặt anh vẫn bình thản, không chút thay đổi cùng những người khác nói chuyện phiếm .

Đột nhiên nhớ tới , trước kia bé heo cũng thường xuyên nói da tôi đẹp, hay giỡn muốn hôn tôi. . . mà mỗi lần như vậy đều bị anh nổi giận dùng dùng kéo ra phía sau , không cho phép bé heo lỗ mãng . Tuy lần nào cũng đều nhận được tiếng kháng nghị không cam lòng của bé heo, nhưng cũng rất hưởng thụ anh tham muốn giữ lấy . . .

Nhìn không được ngẩng đầu , nhìn về phía anh, anh cùng với người khác nói chuyện với nhau, ánh mắt cũng phát ra nhu hòa . Phảng phất như nhớ ra chuyện vui nào đó. . . Lần nữa bắt buộc mình tập trung ý chí , Dương Ảnh , không thể được nữa rồi.

Người này , trước đây bị mày vút bỏ, đã bị thương thế của mày thấu tâm, anh cũng đã tìm được một cô gái xinh đẹp ôn nhu ở bên cạnh hai năm rồi.

Cả đời này , anh ấy khó có khả năng lại yêu mày, không có khả năng lại thuộc về mày nữa rồi .

Bạn đang đọc truyện *Không Nỡ Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Vốc hai tay vào trong nước, hất lên mặt của mình . Cô gái trong gương gương mặt hồng hồng, ánh mắt có chút mê ly . Rửa đi lớp trang điểm nhàn nhạt, lại bởi vì say mà hai gò má ửng đỏ, mặt mày sáng sủa.

Đẩy cửa phòng rửa tay đi ra ngoài , dùng sức nhắm mắt rồi lại mở ra không khỏi chán nản vì những cảm xúc không nên có làm nơi đây mất nổi lên một giọt nước. Lại ngoài ý muốn phát hiện, trong lối đi nhỏ một thân ảnh cao lớn, rần rần đang đứng.

Anh cứ như vậy dựa trên vách tường , giữa hai ngón tay kẹp một điều thuốc , biểu lộ cô đơn mà bi thương , lại nhìn chăm chăm vào tôi, ngay cả ánh mắt cũng quên dời .

Bốn phía bỗng nhiên yên tĩnh trở lại . Ôn ào náo động toàn bộ nghe không rõ, ngọn đèn cũng không cảm thấy chường mắt . Chỉ thấy trước mắt thân ảnh cô đơn của người kia. Tuy chỉ trong chớp nhoáng, nhưng lại là vĩnh viễn .

Anh học hút thuốc lá lúc nào? Trong nội tâm mỉm cười đau đớn, bạn gái của anh, không quản anh sao? Ngay cả tôi cũng không cho Cảnh Dương hút thuốc .

Chậm rãi hướng anh đi qua , anh nhìn chăm chú lên tôi, hai con ngươi đen kịt cũng bởi vì cảm giác say mà có chút lửa nóng . Tôi biết anh không thể uống rượu, tửu lượng của anh, so với tôi tốt hơn một chút . . . Nhớ rõ năm 2 trước, đêm giáng sinh hai người đi ăn lẩu , kết quả hai người đều say không biết trời đất gì hết, may mà mấy anh chị em cùng phòng ngủ đem chúng tôi kéo về . Trải qua lần kia , trong hệ vật lý có một đôi tình lữ đã nổi danh ngày càng thêm nổi danh . Bởi vì hai chúng tôi đều là cốc vỡ (???). . .

“Anh . . . cùng bạn gái có khỏe không?” Tôi muốn mình thật sự say , hỏi vấn đề bạn gái của bạn trai cũ như vậy , thật sự là sẽ có vẻ rập tâm khó dò .

Anh xoa vành mắt xinh đẹp, ngón tay thon dài đem tàn thuốc vút vào trong thùng rác , thanh âm trầm thấp dễ nghe vang lên: “Vẫn như cũ .” Tiếp theo mặt không thay đổi nhìn tôi , “Cô thì sao?”

“Chúng tôi vẫn tốt.” Anh hỏi là Cảnh Dương , anh biết rõ Cảnh Dương, tình yêu của bọn họ như một vòng tròn nhỏ luân quản, ai cũng biết.

Ánh mắt của anh có chút tối nhạt , không nói nữa .

“Tôi về phòng trước đây!” Tôi gục đầu xuống , bước nhanh về phía trước đi qua người anh.

Lúc này đây, anh không ngăn tôi lại, chỉ lấy điều khác ra châm lửa.

“Hút thuốc ít thôi!” Tôi nhin không được quay người, nói khẽ .

Anh nao nao, trên mặt biểu lộ là mĩa mai cùng tự giễu đan vào thành thần sắc phức tạp: “Cái này , có quan hệ gì với cô chứ?”

Đã thương người, bị thương là hợp tình hợp lý . Khóe miệng tôi dần ra tạo thành nụ cười: “Ừ.”

Rũ mí mắt xuống, ngăn nước mắt, xoay người sang chỗ khác, bước nhanh vào phòng , nụ cười rực rỡ mê ly tức khắc biến mất.

Dương Ảnh , mấy sớm nên dự liệu được sẽ là như thế! Mây vẫn còn chờ mong cái gì? Chờ mong anh ấy còn như một năm trước, giữ lại mây sao, còn như một năm trước, trước mặt mây khóc sao?

Bạn đang đọc truyện *Không Nỡ Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

“Ảnh Ảnh, cậu một năm trước đột nhiên không thi bảo vệ luận án nghiên cứu sinh, tất cả mọi người cảm thấy rất khó tin. Nhưng bây giờ xem ra công việc của cậu rất tốt a !” Một nam sinh kính tôi một ly .

“Ha ha . . .” Tôi uống một hơi cạn sạch , “Người làm công mà thôi . . .”

Một năm trước sao? Là cái gì đã khiến tôi làm ra quyết định cả đời như vậy, buông tha việc thi bảo vệ nghiên cứu, mà liều mạng đi tìm công, biến mình trở thành một cỗ máy làm việc . Cứ như vậy không để ý gia đình phản đối , không để ý đồng học khuyên can, bước chân vào chốn thương trường.

Tại sao vậy chứ?

Một năm trước tại buổi com tối trước khi tốt nghiệp, anh bá đạo đem tôi ngăn ở lối đi, hai tay giữ chặt lấy bờ vai của tôi, hai mắt cũng đỏ lên nhìn tôi chất vấn: “Vì sao? Vì sao em bỏ thi bảo vệ nghiên cứu? Vì sao đột nhiên đi tìm việc làm?”

“Rõ ràng đã nói muốn bảo vệ nghiên cứu sinh, vì sao đột nhiên như vậy?” Khuôn mặt anh tuần của anh lộ rõ vẻ u sầu cười , “Em cứ như vậy hy vọng , rồi trường học sao?”

Thời điểm đó, anh nhất định không biết bộ dạng mình có nhiều khổ sở ! Cũng nhất định không biết, khuôn mặt kia lúc hai mắt đỏ lên tràn ngập bi thương , đã trở thành ác mộng của tôi không thể nào biến mất.

Không thể yêu , lại không thể quên .

“Là muốn rời trường học thôi !” Khi đó tôi tiêu sái cười , phía sau anh tường thủy tinh phản chiếu gương mặt của tôi , hai con mắt vì cười mà cong cong , “Đang nào học xong cũng đi tìm, có gì khác đâu? Không bằng sớm một chút đi kiếm tiền !”

Trong mắt của anh dần dần xuất hiện tia bị lừa gạt , khó mà tin được , cuối cùng là vẻ mặt lãnh đạm, mạnh mẽ đẩy tôi ra, cứ như vậy đi ra khỏi tầm mắt của tôi .

Nháy mắt, đã một năm .

Thế nhưng mà Mạc Thành , làm sao em có thể mở miệng được. Muốn rời trường , chỉ là bởi vì không thể chịu đựng được , bản thân mỗi ngày như trúng độc không tự chủ cứ đi đi lại lại trên con đường mà chúng ta từng đi; chỉ là bởi vì không thể chịu đựng được , muốn gặp anh, rồi lại sợ nhìn thấy anh đi xe đạp sau lưng mang theo thân ảnh của cô ấy — bởi vì chỗ đó đã từng chỉ thuộc về em; chỉ là bởi vì không thể chịu đựng được , sau khi bảo vệ nghiên cứu sinh thành công, cùng anh ở một phòng thí nghiệm, ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp, còn có thể cho mình vô số ước muốn không có khả năng thực hiện . .

Tự tạo nghiệt , không thể sống !

“Mạc Thành , nghe nói cậu muốn xuất ngoại? Lúc nào?” Bên cạnh một nam sinh thanh âm vang lên , đem suy nghĩ của tôi kéo về . Chiếc đĩa hai tay tôi khẽ run lên , gấp lên một miếng vỏ quế nhỏ, nhai trong miệng chậm rãi nuốt .

“Uh, vẫn còn cân nhắc .” thanh âm của Mạc Thành rất thấp, giống như việc được cử đi Massachusetts, cũng không đủ để cho anh hoàn toàn thảo mãn.

“Đúng rồi! Vợ cậu còn ở đây, hẳn là rất lo lắng!” Nam sinh kia cười nói , đề nghị mọi người uống một ly nữa.

Mạc Thành cười cười , nhẹ nhàng nhấp ngụm rượu .

Tôi đem miếng quế và rượu nuốt vào. Không ai chú ý đến tâm tình của tôi. Dù mỗi người này đều biết quá khứ của tôi và anh. Nhưng người trong cuộc, ai lại hai năm sau vẫn còn chú ý tới đối phương?

Không ai sẽ chú ý, anh cũng sẽ không chú ý, “vợ” anh, cô gái kia, Triệu Tịnh Tịnh, lại để anh bỏ như thế sao?

Đêm đã khuya.

Mọi người từ tiệm cơm đi ra, gió thổi lạnh lùng.

Chuông điện thoại di động vang lên, anh móc ra nghe, hấp dẫn tất cả mọi người chú ý: “Tịnh Tịnh? Ừ, vừa ăn xong? Em đã đến rồi? Muốn như vậy? Ở đâu?” Anh bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía phố đối diện, “Anh nhìn thấy em rồi, chờ anh tới.”

Phố đối diện, một thân ảnh nhỏ gầy của một cô gái, trong gió đêm đứng vững. Tôi bỗng nhiên chân tay luống cuống, bỗng nhiên bắt đầu sợ hãi.

Sợ hãi, khoảng cách gần như vậy nhìn thấy, anh cùng với cô ấy thân mật.

Bạn học bên cạnh đã bắt đầu ồn ào, lại muốn anh mau đưa vợ gặp mặt mọi người cùng nhau uống rượu. Như cũ không ai chú ý tới khác thường của tôi.

Đương nhiên rồi, rõ ràng là quá khứ. Chỉ vì khó quên, mới đem mình làm nhân vật chính. Nhưng ở trong mắt người khác, trong mắt anh, nhân vật chính sớm đã không phải này.

Cước bộ của tôi chậm rãi chậm dần, dần dần theo hai mươi mấy người phía trước, rơi xuống mặt sau cùng.

Bỗng nhiên, chuông điện thoại di động quen thuộc vang lên, là của tôi. Tôi vội vàng nhận điện thoại.

“Alo, Ảnh Ảnh, muốn như vậy, về nhà chưa?”

“Còn phải một lúc nữa.”

Biết em ham chơi mà.” Bên kia điện thoại Cảnh Dương nặng nề nở nụ cười, “Cho em một bát ngò, hướng về phía sau nhìn.”

Tôi ngạc nhiên quay đầu lại, bảo lái màu trắng quen thuộc lẳng lặng đứng ở ven đường. Cảnh Dương đẩy cửa xe ra, đi xuống: “Anh vừa vận buổi tối đến bên này cùng một hộ khách, tới đón em về nhà.”

(tra ra xe bảo lái là prolab, mà theo baika thì prolab là nước tăng lực như kiểu nước cốt gà ==”)

Trong lòng có chút cảm động, Cảnh Dương công việc bận rộn như vậy. Không phải nói về muộn rất nhiều, mà mỗi khi cần đều đưa đón tôi đi làm.

Sau lưng đã có người huyết sáo: “Ảnh Từ! Rốt cục để chúng tôi nhìn thấy bạn trai của cậu rồi!” Là bé heo.

Bạn học chung quanh đều cười vang đi tới, để tôi đem tuần lẳng anh tuần Cảnh Dương giới thiệu cho bọn họ. Tôi bỗng nhiên có chút tuyệt vọng quay đầu lại, cách đó không xa Mạc Thành lẳng lặng đứng vững, nhìn về phía bên này, mà bên cạnh anh, Triệu Tịnh Tịnh — kiều nữ nhỏ kia dựa vào trên người anh.

“Ảnh Ảnh, không giới thiệu một chút sao?” Cảnh Dương mỉm cười tới, lôi kéo tay của tôi. Bạn học chung quanh quăng tới nụ cười thân thiện.

Tôi tùy ý anh nắm, cảm giác số mệnh tấn công trái tim— hai năm trước cùng Mạc Thành chia tay, bắt đầu, không phải không qua hợp lớp cùng nhau chơi đùa không có chú ý chính anh ấy. Nhưng có lẽ là ăn ý, có lẽ là sợ hãi khó chịu nổi, có lẽ là... Không ngờ làm cho đối phương thương tâm, tôi cùng anh đều chưa từng mang người yêu xuất hiện ở trước mắt bạn bè nhau— dù cho lẫn nhau cũng biết, đều đã có người kia.

Thế nhưng mà, như vậy ăn ý, một chút nho nhỏ tâm tư như vậy, cứ như vậy muốn đánh phá sao?

Là phá vỡ.

Đang ngồi bên trên xe Cảnh Dương sắp rời đi, tôi nghe thấy kia thanh âm quen thuộc mà lạnh lùng vang lên: “Đi! Chúng ta lại đi uống rượu, tôi mời khách!” Mang theo một tia quyết tuyệt.

Tôi rốt cục tại trên xe Cảnh Dương nước mắt chảy xuống.

Anh sẽ không lại nhìn này một cái, Dương Ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Không Nỡ Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Lại một năm rồi, tôi đã là trưởng phòng ngành, thật nhanh tăng nhanh tốc độ để cho tôi không cần cố gắng nhịn đêm tăng ca, có thể với tôi mà nói đầy đủ thời gian cùng tiền tài.

Nhưng tôi lại không tham gia họp lớp một lần. Chỉ có bé heo ngẫu nhiên điện thoại, phàn nàn tôi bạc tình bạc nghĩa, trọng sắc khinh bạn.

Hôm nay là sinh nhật Cảnh Dương.

Một năm trôi qua đi, ở chung được hai năm rưỡi, tình yêu của chúng tôi, đậm chân tại chỗ.

Sáng ngồi dưới ánh nến, Cảnh Dương anh tuần bên cạnh hấp dẫn vô số ánh mắt trong nhà ăn. Anh giờ tay nhấc chân, đều hiển lộ rõ ràng mị lực đàn ông thành thực.

“Dương Ảnh! Em suy nghĩ kỹ chưa?” Trong mắt của anh có tràn đầy ôn nhu, “Không để anh đợi nữa, anh muốn cưới em về nhà. Đã suy nghĩ hai năm rồi.”

Thân thể của tôi chấn động, biết rõ anh muốn như vậy, biết rõ tâm tư của anh.

Anh cũng biết, trong lòng của tôi, anh vĩnh viễn không thể đạt tới nơi đó.

“Có phải là quá sớm hay không? Em mới 25 . . .”

“Anh không thể đợi thêm nữa.” Cảnh Dương quay đầu đi chỗ khác, ánh mắt bình tĩnh nhìn không khí, “Anh là muốn, muốn sắp nổi điên, em chỉ thuộc về anh.”

“Em yêu anh, Cảnh Dương. Nhưng mà em không muốn sớm như vậy . . .”

“Quên cậu ta, được không?” Cảnh Dương xoay đầu lại, nhìn tôi, ánh mắt chính là làm cho lòng người đau khoan dung, “Em cũng biết, anh nhất định em phải là của anh. Chẳng lẽ em, nhìn không rõ lòng anh sao?”

Chẳng lẽ em, nhìn không rõ lòng của anh sao?

Tôi là kẻ rơi lệ: “Cảnh Dương, em đáp ứng anh, em nhất định sẽ, làm một người vợ tốt.”

Đêm đó, cuộn trong ngực Cảnh Dương thiếp đi. Chỉ là nặng nề nằm mộng.

Trong mộng, tôi về trường năm năm trước. Trộn bóng rỏ vắng vẻ, tôi mỗi ngày dậy sớm chạy đến chỗ chàng trai kia đánh bóng, chiếm đi sân bóng của chàng trai ấy, lại để cho anh ta không thể không cùng tôi một chỗ chơi bóng rổ;

Trong mộng, cậu ấy anh tuần dung nhan đủ phát rõ ràng, chỉ là ả ả cười nhìn tôi không thể che hết ý nghĩ – yêu thương cùng vụng về truy cầu;

Trong mộng, anh nổi giận đùng đùng đem tôi từ trong một đồng nam sinh lôi ra, bá đạo nói: “Em không nên trêu chọc vào tôi rồi lại rời đi . . . Về sau chỉ có thể cùng một người con trai là tôi chơi bóng rổ!”;

Trong mộng, anh đứng ở sau lưng tôi xem tôi rời đi, tôi nghe thấy anh từng chữ từng câu nói: “Dương Ảnh, chẳng lẽ em, nhìn không rõ lòng anh sao? Em liên tục nhẫn như vậy, tàn nhẫn đến muốn hủy diệt mình để rời khỏi tôi?”

Tôi thật sự hủy diệt rồi. Tại mùa hè ĐH năm 3 về nhà kia, tôi mang thai của một người đàn ông khác.

Người đàn ông kia, là anh trai Hứa Mạc Thành. Mà Mạc Thành không biết, vĩnh viễn không biết, anh trai anh như thế nào đem tôi đặt ở bóng tối trong hẻm nhỏ, như thế nào xé nát quần áo của tôi, như thế nào tiến vào thân thể của tôi.

Lần Mạc Thành tiễn tôi về đến cửa nhà cái hẻm nhỏ, cái anh trai thần trí mơ hồ kia, là như thế nào đem tôi rời cửa nhà chỉ cách có ba mét kéo — ngay tại sau lưng anh rời đi.

Mà thân thể tôi không khỏe gạt anh đi bệnh viện, từ cửa khoa phụ sản ra vào đi tới, chỉ thấy bởi vì lo lắng tôi mà anh chạy tới tái nhợt cùng tức giận hai mắt.

“Đó là một người đàn ông khác, em đã quyết định thay đổi.” Tôi nói không nên lời, nói không nên lời người kia là anh đề cập với tôi là đại ca anh đau lòng nhất, đầu óc tối dạ. Người đàn ông tôi từng gặp qua ở nhà anh, trì độn lại ôn nhu.

Là một tháng sau, Mạc Thành bên người đã có anh hiện tại bạn gái Triệu Tịnh Tịnh, một người theo đuổi anh rất lâu nhưng vẫn dùng thân phận bạn bè. Một cô gái một mực chờ đợi chờ cơ hội.

Chương 6

Cánh Dương hy vọng trước đính hôn. Tôi tất nhiên là đáp ứng rồi. Cũng may lòng anh tí mĩ, bạn lại nhiều, trong nhà cha mẹ lại đặc biệt để ý, tại đính hôn trước một tuần lễ, tất cả sự tình đều chuẩn bị sẵn sàng. Mà tôi muốn làm, chỉ là tình tâm, ngấm lại làm thế nào một người vợ tốt.

Tựa ở cửa sổ nhà Cánh Dương trang hoàng, nhận gió thổi toàn thân lạnh buốt.

Trong nội tâm luôn luôn một tia kháng cự, kháng cự hôn nhân, tựa hồ còn sợ hôn nhân sẽ đem khả năng nào đó triệt để chặt đứt — tuy nhiên loại khả năng này, đã cơ hồ là không thể nào.

Có lẽ bởi vì cái đoạn cảm tình kia là đột nhiên chặt đứt, cho nên trong lòng có không cam lòng đi. Tôi như vậy tự an ủi mình. Cánh Dương so với Mạc Thành không chút thua kém. Nghĩ đến chính mình không lâu sau đó sẽ được người xưng là Hà phu nhân, trong nội tâm lại có một tia bất an cùng vui sướng. Hà Cánh Dương, chính là chồng của tôi, làm bạn đời của tôi.

Mà đại học thể non hẹn biển, chỉ là bọt biển sáng lạn mà thôi!

Điện thoại nhà tiếng chuông vang lên, đại khái là Cánh Dương sắp tan tầm muốn trở về rồi. Tôi nhận điện thoại, ôn nhu nói: “Này! Chồng. . .”

Đầu bên kia điện thoại yên lặng một lát, truyền đến một thanh âm quen thuộc: “Anh Từ, là mình.”

Bé heo thanh âm của có chút ngưng trọng, đại khái là không tiếp thụ được tôi muốn kết hôn là thực?

Tôi lập tức có chút xấu hổ, rõ ràng tưởng rằng Cánh Dương, mà tôi là mấy ngày hôm trước đã từng nhắn tin cho bé heo, nói cho nó biết số mới nhà tôi. Lúc này mới nhớ tới mình mấy ngày nay xin phép nghỉ ở nhà, điện thoại không cũng lười đi sạc điện — dù sao Cánh Dương có thể tìm tới tôi. Khó trách cô ấy gọi đến nhà.

“Bé heo, ha ha! Chuyện gì?”

“Nói cho cậu chuyện này. . .” Bé heo ngữ khí có chút chần chờ, “Hứa Mạc Thành anh ta, đã xảy ra chuyện.”

Điện thoại hai đầu, là chết trầm mặc.

“Bé heo, lập lại lần nữa.” Tôi hít sâu một hơi.

“Anh ta bị xe đụng phải, đã hôn mê hai ngày rồi. Người lái xe gây chuyện chết rồi, nhà nghèo mà hiện tại anh ta còn không có vượt qua kỳ nguy hiểm, trường học đang thông báo quyền tiền cho anh.” Bé heo thử hỏi nói: “Cậu có tới nhìn không?”

Tất cả lý trí tại thời khắc này sụp đổ. Tôi đem điện thoại ném xuống đất, mặc đồ ngủ, tự mình cầm sổ tiết kiệm, đập cửa mà đi.

Chương 7

Cùng bé heo đứng ở cửa phòng bệnh, không có dũng khí đẩy cửa ra.

Bởi vì tiến vào, phải đối mặt, chính là bạn gái anh, cha mẹ anh đã từng đặc biệt yêu quý, còn có anh đang nguy kịch.

Bé heo xem tôi, đau lòng nói: “Hai người đây là khổ như thế nào chứ? Vô duyên vô cớ chia tay. Sau khi chia tay, tất cả mọi người nhìn hai người tra tấn nhau, đều nhanh chóng tìm người yêu, hai người nhưng đều là càng ngày càng . . . trầm mặc . . .”

“Mình không có. . .”

“Cậu cho rằng mình không biết sao? Cậu cho rằng mọi người cũng không biết sao?” Bé heo nước mắt chảy xuống, thấp giọng nói: “hai người các cậu nhìn ánh mắt của đối phương, là như vậy làm cho lòng người đau nhức! Ai không có nhìn ở trong mắt? Mà trong quá khứ đã trôi qua rồi a? Vì sao

không một lần nữa bắt đầu? Bây giờ bạn trai cậu thật tốt? Vì sao không vui về?”

Vì sao không vui về. . .

Thế nhưng mà bé heo , có ít người , không phải có thể trở thành quá khứ . Bởi vì mình , không nỡ để họ tới ah !

Đang muốn lấy dừng khí đẩy cửa đi vào , lại nghe thấy trong truyền tới thanh âm cô gái ghen ngào: “Anh cứ như vậy quên không được cô ấy sao? Nghe thấy cô ấy đính hôn , đem em vứt ở một bên suốt một tháng chẳng quan tâm , bây giờ còn xảy ra chuyện , may mắn sống lại , nói cách khác . . . anh lại muốn chủ di làm sao bây giờ?”

Tôi đầu óc oanh vừa vang lên , mỗi chữ là một cây kim, mỗi từ là đồ máu.

Dương Ảnh ,mày không nên tới , đến , mày tự không về được rồi.

Thế nhưng mà , con người sở dĩ phải thống khổ, cũng là bởi vì biết rõ là đầm lầy vô vọng, lại cam nguyện lựa chọn trầm luân .

Nghe được trong phòng vang lên thanh âm trầm thấp của Mạc Thành quen thuộc, lại dị thường khàn khàn , trong nội tâm của tôi lại cuồng hỉ , anh là tỉnh? Là thoát khỏi nguy hiểm rồi? Rốt cuộc kìm nén không được , đẩy cửa đi vào .

“Ha ha , cái kia . . . Hứa Mạc Thành , chúng tôi tới nhìn anh !” Bé heo cười ha ha lấy , “Thật tốt quá , hôm trước nhìn anh còn hôn mê cơ, hôm nay rốt cục tỉnh !”

Tôi cảm trên tay thuốc bỏ cùng hoa quả đặt ở đầu giường , cha mẹ Mạc Thành của cũng ở đây. Triệu Tịnh Tịnh lạnh lùng nhìn tôi liếc , nói: “Cô tới làm cái gì?”

“Tôi nghĩ, tiền giải phẫu, tôi có thể tạm thời giúp đỡ một ít . . .” Thanh âm của tôi rất nhỏ .

“Chúng tôi không cần tiền của cô đâu!” Triệu Tịnh Tịnh thô lỗ nói . Tôi xem hướng trên giường, bộ dáng của anh . Như thể tiêu tụy , trên người quần đầy băng bó , trên mặt khắp nơi là vết bầm . Đầu cũng quấn băng. Trong nội tâm mãnh liệt co rút đau đớn , lại không nghĩ ngợi nhiều được , lớn tiếng hướng anh nói: “Anh không nên từ chối tôi. . .tôi . . . Tôi chỉ là muốn giúp anh.”

Hắn bỗng nhiên hướng Triệu Tịnh Tịnh ý bảo tôi gần , nhẹ nhàng cầm chặt tay của cô ấy, chậm rãi hướng tôi nói: “Cô đi đi . Tôi không cần một phân tiền của cô.”

Nắm chặt hai tay , như thể chói mắt . Mà giờ khắc này tôi đây , rồi bù , mặc đồ ngủ , phong trần mệt mỏi chạy tới, hóa ra là người ngoài cuộc .

“Hứa Mạc Thành , anh không thể thông cảm . . . !” Bé heo lại nhịn không được , muốn giải thích cái gì , tôi từng chút kéo nó đi ra ngoài , gài cửa lại

Bạn đang đọc truyện *Không Nỡ Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

“Bé heo ! Cậu giúp mình đem tiền này cho cha mẹ anh ấy, nói là đồng học quyền .” Tôi đem sổ tiết kiệm kín đáo đưa cho bé heo , cô ấy khổ sở cười: “Hai người cần gì phải thế?”

Tôi không có bận tâm bé heo , cặp mắt nhìn chăm chăm phía trước , tôi nhìn thấy ai?

Ác ma kia, loại đàn ông đáng thương đáng hận kia, người đàn ông j□j (???) tôi, đứng trước mặt tôi .

Mà phía sau hắn , là cha mẹ tóc trắng xóa của hắn, hai mắt rung rung tinh lực mệt mỏi, hai người bọn họ tựa hồ không có chú ý tới tôi .

Hoàn toàn không nghĩ tới sẽ gặp lại hắn , vẫn là gương mặt ôn nhu mà trì độn cười .

Tôi cúi đầu , lúi kéo bé heo , muốn từ bên kia rời đi .

Bỗng nhiên một nguồn sức mạnh giết mạnh tôi , ngay sau đó , tôi bị một thân thể nóng rực ôm vào trong ngực , lưỡi trơn ướt tại trên mặt tôi lung tung liếm láp: “Bảo bối . . . Bảo bối . . .”

Tôi lập tức toàn thân lạnh như băng , huyết dịch của cả người phảng phất lập tức cứng lại , trong vô thức chỉ là muốn đem thân thể này đẩy ra , lại bị ôm càng chặt , bên tai bỗng nhiên vang lên bé heo , cha mẹ Mạc Thành kinh hô:

“Ảnh Ảnh!”

“Trường Chí ! Con đang làm gì đó ! Mau buông ra !”

Hứa Trường Chí, ác mộng của tôi.

“Không ! ! !” Tôi bị hấn cao lớn thân thể cường tráng nhốt trong ngực, thân thể của hấn kịch liệt run rẩy, hai mắt đỏ như lửa trong là điên cuồng j□j .”Bảo bối . . . Bảo bối . . .”

Tôi hai mắt dầm lệ mòng lung, mơ hồ chứng kiến, phía sau của hấn, cha mẹ của hấn cùng bé heo đều đang kéo hấn, nhưng mà hấn quá cao to, quá cường tráng, bọn hấn căn bản kéo không ra hấn !

“Xùy~~~” áo sơ mi của tôi bị xé rách, toàn bộ bà vai lộ ra, bộ ngực lộ ra hơn phân nửa .

“Đừng!” Cặp mắt của hấn càng thêm lửa nóng, thì thào nói.” Một lần nữa ! Một lần nữa !” Khẽ vươn tay, liền muốn kéo xuống quần của tôi !

“Tránh ra . . . tránh ra !” Hai tay của tôi đã bị hấn bóp sung đỏ, một đêm kia, một đêm kia, đèn đường mờ mờ, đống rác bẩn thỉu, ồ ồ hô hấp, thân thể nóng rực . . . Phảng phất cảnh ác mộng vô hạn, trong lòng hiện lên !

Từ chi bỗng nhiên cứng ngắc lại, hai tay trong trí nhớ nắm cổ tôi, làm tôi không cách nào nhúc nhích, cũng vô pháp hô hấp . . . Tôi khó có thể nhúc nhích, tùy ý hấn ở đây trên người của tôi tàn sát bừa bãi !

“Buông cô ấy ra !” Tôi nghe thấy bé heo tức giận tiếng kêu, mạnh mẽ hoảng hồn ! Không thể ! Không thể ! Mạc Thành nằm ở bên cạnh ! Không thể cho anh ấy biết . . . Tôi lực lớn cắn về phía tay Hứa Trường Chí, hấn bị đau, lại như cũ không buông tôi ra, đem tôi ôm vào trong ngực, liền muốn hướng trong góc đi đến !

“Đáng chết ! Trường Chí ! Buông tay !” Cha mẹ của hấn kinh hoàng nhìn chúng tôi, đi lên đại lực lôi kéo tay Hứa Trường Chí, lại làm gì được hấn . Bé heo cũng nổi lên, lung tung đập vào hấn, cắn hấn, hấn lại bất vi sở động ! Trong hành lang đã tụ tập không ít người, tiếng kinh hô liên tiếp, mấy người đàn ông thấy thế cũng xông tới, ngăn cản hấn .

“Bảo bối ! Bảo bối !” Hấn giật mình không nghe thấy nhìn lấy tôi, trong mắt y nguyên đốt lửa .

“Anh thả tôi ra ! Cái tên điên này !” Tôi đau khóc thành tiếng, “Anh hại tôi còn chưa đủ sao? Tôi đã bị anh hù qua một lần rồi, anh còn phải lại hù tôi lần nữa sao?”

Từng đã là, hạnh phúc của tôi, dễ như trở bàn tay, hạnh phúc, cứ như vậy theo đầu ngón tay lướt qua, biến thành cả ngày lẫn đêm dày vò !

“Đại ca ! Đang làm gì đó !” Một tiếng bạo rống, chấn động hết thấy mọi người, ngay sau đó, là một hồi dồn dập tiếng ho khan .

“Mạc Thành ! Anh không thể nhỏ truyền dịch ! Anh không thể xuống giường ah !” Triệu Tịnh Tịnh thanh âm nghe bắt đắc dĩ, mang theo tiếng khóc .

Tôi bỗng nhiên muốn cười, Hứa Mạc Thành anh, vẫn cố chấp như vậy . Không hiểu được thương tiếc người khác ! Tôi đi cùng với anh không có chú ý, anh cũng thế, chơi bóng rổ cũng không biết nhường cho tôi .

Ôm người của tôi, dừng bước, mấy người đàn ông cao lớn đã đem tôi theo trên tay hấn đoạt mất, bảo hộ ở sau lưng . Bé heo đã bấm 110: “Này ! Nơi này có người trước mặt mọi người tính quấy rầy . . .”

“Đừng!” Cha mẹ của hấn lộ ra tuyệt vọng biểu lộ, khiếp khiếp nhìn nổi giận đùng đùng bé heo .

“Bé heo . . .” Tôi nhẹ giọng nói:” Không cho phép gọi.”

“Thế nhưng mà Ảnh Ảnh, người đàn ông này . . .”

Bé heo thanh âm “kết” một tiếng dừng lại, bởi vì hết thấy mọi người, đều bị một tựa ở bên tường hấp dẫn tới .

Hứa Mạc Thành, hừ nhọc dựa vào ở trên vách tường, ngực băng gạc đã bị văng tung tóe, miệng vết thương chảy ra máu sau đó, phảng phất một đóa tươi đẹp hoa, khai mở tại trên thân thể gầy của anh.

“Mạc Thành, anh mau trở về nằm ah !” Bên cạnh anh Triệu Tịnh Tịnh khóc xin anh .

“Anh . . . anh đang làm cái gì . . .” Hứa Mạc Thành thẳng tắp theo dõi anh trai đau lòng nhất.

Thế nhưng mà anh trai của anh, không nghe thấy anh mà nói, Hứa Trường Chí chỉ nhìn tôi, lẩm bẩm nói: “Bảo bối, chúng ta một lần nữa được không? Anh rất thích cơ thể em . . . anh nhớ em năm năm rồi. . . Anh mỗi ngày ở cửa nhà chờ em . . .” (đến đoạn này thấy ghê ghê, nhớ tới, mấy tên tội phạm biến thái của má Mạc)

“Im ngay !” Tôi tuyệt vọng nhìn về phía Hứa Mạc Thành, quả thấy anh trên mặt tái nhợt thoáng hiện nghi hoặc, sau đó là khó tin, sau đó là phẫn nộ, sau đó là . . . hồi hận . . .

“Là hấn sao?” Hứa Mạc Thành chỉ nhìn tôi, thanh âm bình tĩnh nghe vào tai tôi lại sự cuồng loạn.

Hết thấy mọi người, bé heo, Triệu Tịnh Tịnh, cha mẹ của hấn, vây xem người bệnh, bác sĩ, tất cả đều nhìn một màn quỷ dị này.

Tôi âm thầm cười cười: “Đã không còn quan trọng . . .”

“Không !” Hứa Mạc Thành hai mắt rớt cục nổi lên lệ quang, trên mặt anh tuần, là sâu đậm tuyệt vọng.

Tôi hung ác quyết tâm, quay đầu muốn rời đi.

“Đừng đi !” Hứa Mạc Thành quát lớn, ngay sau đó, truyền đến tiếng vật nặng rơi xuống đất, tôi ngạc nhiên quay đầu lại — anh hung hăng té lăn trên đất.

Bạn đang đọc truyện *Không Nỡ Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Đã bao lâu, không nhìn anh gần như vậy, chỉ có hai người chúng ta?

Nhìn mình bị anh nắm chặt ở trong tay hai tay, anh cố chấp như vậy, không để ý Triệu Tịnh Tịnh tức giận, không để ý tôi đã đính hôn, cứ như vậy tại đã hôn mê trước khi, bắt được tôi, liền không buông ra.

Ngắm thật kỹ anh một chút đi, có lẽ là một lần cuối cùng. Lập tức . . . phải kết hôn.

“Đã ba năm . . . Không có ngắm em thật kỹ rồi.” Thanh âm của anh khàn khàn lại mang theo một tia ôn nhu.

Anh tỉnh ! Tôi ngẩng đầu, chống lại cặp mắt của anh — nước mắt tràn đầy mắt.

“Tiểu Ảnh, thực xin lỗi, thực xin lỗi !” Mắt của anh sớm đã thủy quang mê ly, “Anh đáng chết ! Đáng chết ! Em một mình xóa sạch đũa nhỏ, anh không ở bên cạnh em chăm sóc; một mình em khổ sở, anh lại cùng người con gái khác một chỗ . . .”

“Mạc Thành . . .” Tôi nước mắt tràn đầy, “Đã qua . . .”

“Vì sao không nói cho anh?” Anh hỏi hận không thôi, “Em nói cho anh. . . anh làm sao sẽ để em rời anh đi? Làm sao sẽ nghĩ đến để em yêu người khác?”

“Nói cho anh biết? Để anh đem anh trai vào ngục giam sao? Nếu như cha mẹ em biết, sẽ không bỏ qua cho nhà anh đâu.” Cha mẹ của tôi, Phó thị trưởng cục dân chính, sẽ không bỏ qua bọn họ.

“Tiểu Anh!” Anh ôm cổ tôi, như muốn đem tôi khảm vào thân thể, “Anh chỉ yêu em! Chỉ yêu mình em thôi!”

“Mạc Thành . . .”

Cho tới bây giờ không nghĩ tới, còn có cơ hội như vậy, anh gần tôi như vậy, còn cơ hội, lại trở lại trong lòng ngực của anh.

Một nghìn ngày đêm, kim khoan tâm xương cốt đau đớn không cách nào tiêu tan bi thương, đều tại thời khắc này, bộc phát.

“Em cũng yêu anh! Mạc Thành ! EM cũng vậy, quên không được anh! Quên gì, cũng không quên được anh!”

Hô hấp, dần dần bình tĩnh trở lại.

Toi nhẹ nhàng từ trong lòng ngực của anh ngẩng đầu, hóa ra anh, mê man, khóe mắt còn treo nước mắt, khóe miệng lại treo cười.

Trong lúc nhất thời, ngây dại. Ngơ ngác nhìn chăm chú lên khuôn mặt anh ngủ cả buổi, không biết bao lâu trôi qua, đứng dậy, quay người.

Cửa ra vào, Cảnh Dương thẳng tắp đứng ở nơi đó, vô thanh vô tức. Trên mặt, là biểu lộ vẻ sầu thảm như băng tuyết đông lại.

“Ảnh Ảnh . . .” Thanh âm của anh ấy có chút nghẹn ngào, “Cùng anh trở về, được không?”

Tôi đây mới nhớ tới vừa rồi gọi cho anh, anh tìm tôi sắp nổi điên.

“Em . . .”

“Đừng đi .” Tay của tôi , bị người trên giường nắm chặt , Mạc Thành tỉnh , nghĩ khi là khẩn cầu cùng kinh hoàng , “Đừng đi . . .”

“Mày cái thằng này ! Nếu như không phải nhìn mày nằm ở trên giường , tao nhất định đánh chết mày” Gần đây Cảnh Dương tao nhã hữu lễ vậy mà đổi sắc mặt , xanh mặt đi tới kéo tôi .

“Tiểu Ảnh!” Mạc Thành chỉ nhìn tôi , trong mắt của anh chỉ có tôi , “Chúng ta nhất định là phải ở cùng nhau !”

Tôi cười khổ , đúng vậy . Có người , nhất định không thể yêu mến người khác. Anh là mệnh ma chú trong tôi, mà tôi, cũng như vậy đối với anh.

Đem Cảnh Dương kéo đến ngoài cửa , hít sâu một hơi , nói: “Em không làm được . Cảnh Dương .”

“Đã từng vượt qua biển cả, không sợ gì sông nước , Cảnh Dương , em cố gắng trôi qua . Thực xin lỗi , thực xin lỗi .”

“Em điên rồi !” Cảnh Dương một mực đem tôi ôm vào trong ngực , “Anh cũng điên rồi ! Ảnh Ảnh, ba năm trước đây đêm mưa đem em nhặt về nhà, anh liền bắt đầu điên rồi .”

Bạn đang đọc truyện *Không Nỡ Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Thuy Điển bầu trời bao la , lạnh như băng mà xanh thẳm .

Tôi ngồi xồm rục rờ dưới ánh mặt trời , vuốt ve sân đá cẩm thạch điêu khắc trắng rộng lạnh như băng.

Thị trấn nhỏ Bắc Âu, là điềm tĩnh mà an tường như thế.

Một đôi cánh tay kiên cố lạnh lẽo từ phía sau quàng lấy tôi, ấm áp phả tại hõm vai tôi: “Em rốt cục ở bên cạnh anh !”

Ngao mạn chậm quay đầu lại , nhìn xem ra trong mộng tưởng niệm qua trăm ngàn lần “Mạc Thành , chúng ta không phải quá ích kỷ?”

Cảnh Dương, Triệu Tịnh Tịnh, còn có bé heo , cha mẹ hai bên . . Ích kỷ tới ở đây , chỉ có hai chúng ta.

Thế nhưng mà trên cái thế giới này , thật sự có một người như vậy , Hứa Mạc Thành , làm cho tôi không thể nào quên . Nếu như không phải anh trai anh đột nhiên xuất hiện , có lẽ cả đời này , chỉ là dùng để hoài niệm anh mà thôi .

“Tiểu Ảnh.” Mạc Thành nhìn chăm chú lên tôi , trong giọng nói là trầm trầm đau nhức , “Nếu như không có em, anh cũng sẽ không bên Triệu Tịnh Tịnh cùng một chỗ . Một năm trước gặp mặt đêm hôm đó , anh cùng với cô ấy chia tay . Là cô ấy muốn ngốc ở bên cạnh anh .”

“Thế nhưng mà Cảnh Dương anh ấy . . .” Trong lòng tôi đau xót , ở chung ba năm , nói không tâm động là giả , nhất là gặp phải Cảnh Dương buổi tối đầu tiên , tôi say rượu bị anh ấy mang về nhà , nhưng chỉ hảo tâm chiếu cố tôi . . . người đàn ông tốt như vậy.

“Không cho phép nhớ anh ta !” Mạc Thành có chút tức giận nâng . . lên mặt của tôi , “Em vẫn chưa rõ sao? Cảnh Dương vì sao nguyện ý để em rời đi? Người nào không biết? Hai người chúng ta căn bản không có bỏ được đối phương? Cho dù ích kỷ một chút thì thế nào , so với sống không bằng chết , hàng đêm lo lắng mà sống , anh tình nguyện có lỗi với người khác , cũng không bỏ em!”

Sống không bằng chết , hàng đêm lo lắng . . .

Trong ba năm kia, cuộc sống khác nhau, lại thống khổ như nhau.

Tôi khóc , ngồi xồm trên mặt đất thị trấn nhỏ Bắc Âu, trong ngực người tôi yêu nhất.

Cả đời này , lại không rời được , lại không muốn quên , cho đến chết đi , thẳng đến luân hồi tái sinh .

Bạn đang đọc truyện *Không Nỡ Quên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.